

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛІПНІ 1987 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 23 (768) Субота, 5 червня 1982 року Ціна 2 коп.

60
СРСР
ВАХТА ДРУЖБИ

Кращий робітник

На Білоцерківській меблевої фабрики уже двадцять два роки працює столяром член УТОГ Анатолій Моринець. Він — кращий робітник підприємства, його портрет неодноразово заносився на Дошку Пошани. Анатолію присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці та «Майстер — золоті руки».

Шлях до майстерності, звичайно, був нелегким. Але любов до обраної професії, працелюбність — все це дало свої позитивні результати. Передовий робітник докладає всіх зусиль, щоб продукція, виготовлена на фабриці, була тільки доброякісною, а покупці, які придбали хороші меблі, висловлювали на адресу її творців, тільки вдячні слова.

Анатолій Моринець зобов'язався достроково виконати планові завдання та соціалістичні зобов'язання другого року одинадцяті п'ятирічки, гідно зустріти ювілей Країни Рад.

М. БАРДУЖА.

На знімку: Анатолій Моринець.
Фото Б. МИХАЙЛЕНКА.

ШАНА ЗА ПРАЦЮ

Проходячи мимо Будинку культури імені Жданова Запорізького автозаводу «Комунар», я зупинився. З кульшакладу в цей час виходила сім'я Ноджосов — робітнича династія. Всі троє по-святковому зодягнуті, радісні, збентежені — Василь Юхимович, його дружина Степанида Степанівна та їх дочка Катерина.

Виявляється, тільки що в Будинку культури вшановували Василя Юхимовича — ветерана праці — з перемогами в соціалістичному змаганні і присвоєнням йому почесного звання «Майстер — золоті руки».

Слюсар-інструментальник шостого розряду, він працює на заводі понад двадцять років. Щоб успішніше трудитися, закінчив у свій час школу робітничої молоді. Трудився виконує найвідповідальніші завдання, а якість роботи у нього завжди відмінна. Тому й присвоєно йому почесне звання «Відмінник автомобілебудування».

На сцені Будинку культури Василю Юхимовичу пов'язали червону стрічку з написом «Майстер — золоті руки», вручили посвідчення, Грамоту та пам'ятний подарунок.

Степанида Степанівна працює на заводі пресувальницею. Вона, як і її чоловік, передова трудівниця, ударниця комуністичної праці, систематично перевищує планові завдання та соціалістичні зобов'язання при високій якості продукції.

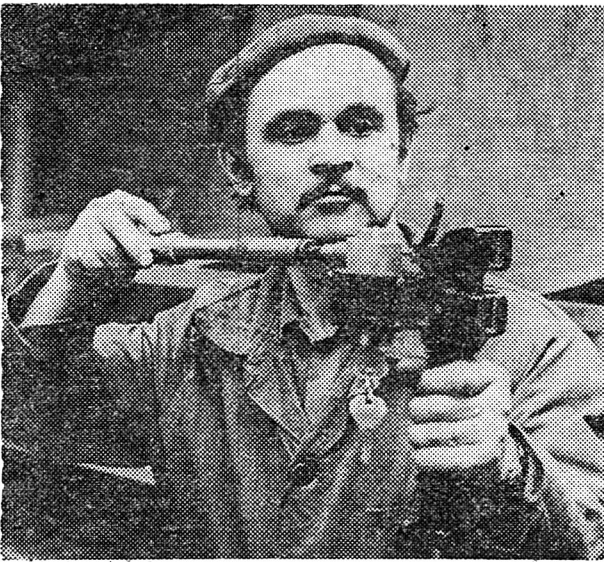
Першими Василя Юхимовича гаряче привітали дружина та дочка.

Привітавши Василя Юхи-

мовича з цією радісною в його житті подією, я запитав його, які в нього плани на майбутнє.

— Буду працювати ще краще, примножуючи свої вже досягнуті показники. Докладу всіх зусиль, щоб ювілей Країни Рад зустріти з високими успіхами у трудовій.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

На знімку: В. Ю. Ноджос за роботою.
Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ПОРУЧ З НАСТАВНИКАМИ

В обставині великого політичного і трудового піднесення йдуть назустріч 60-річчю утворення СРСР члени УТОГ Стрийської швейної фабрики. Тут широко розгорнулось соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань 1982 року і одинадцяті п'ятирічки в цілому.

Приклад у праці показують швачки-мотористки, котрі завоювали почесне звання «Майстер — золоті руки», переможці соціалістичного змагання Марія Лешко, Марія Постоюк, Ядвіга Лозинська та інші.

З патріотичною ініціативою виступили передові виробничниці Л. Кузнецова і Н. Гусак — особисті п'ятирічні плани виконати за три з половиною роки.

Почин членів УТОГ підтримали ще одинадцять передових робітниць. Всі вони

з честю виконують взяті соціалістичні зобов'язання, йдуть зі значним випередженням часу.

Протягом тривалого часу тут немає таких нечуючих робітників, які б не виконували норм виробітку. Працювати високопродуктивно, без браку, стало законом всіх і кожного.

Приклад молодим трудівникам подають наставниці О. Й. Петрушкевич, М. Я. Білецька, І. Й. Тиркус та багато інших.

— Працювати сьогодні краще, ніж учора, а завтра краще, ніж сьогодні — такий закон нашого колективу, — говорить передова швачка Марія Лешко. — Та не лише однією працею живуть наші трудівниці. Більшість з них активістки громадського життя фабрики і Стрийського будинку культури УТОГ.

Важливим завданням членів УТОГ вважають виховання молоді на славних традиціях робітничого класу. В урочистій обстановці проводиться на фабриці посвячення в робітники, вручення трудових книжок, першої зарплати. Досвідчені робітниці, не тільки навчають молоду зміну швейній справі, а й сприяють виробленню у дівчат активної життєвої позиції. Недавно влаштувалася на фабрику М. Постоюк, але вже довела, що любить свою професію, вміє трудитися старанно і наполегливо.

Члени УТОГ докладуть всіх зусиль, щоб достроково справитися з тими завданнями, що поставлені перед ними на другий рік одинадцяті п'ятирічки.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
м. Стрий,
Львівської області.

ПАМ'ЯТІ ПОЛУМ'ЯНОГО РЕВОЛЮЦІОНЕРА

Науково-теоретична конференція, присвячена 100-річчю з дня народження видатного діяча болгарського міжнародного комуністичного і робітничого руху Герої Димитрова, відкрилась 1 червня в Москві. Її проводить Інститут марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, Академія суспільних наук при ЦК КПРС, Академія наук СРСР.

Директор ІМЛ академік

А. Г. Єгоров, секретар ЦК БКП, професор С. Михайлов, директор Інституту історії партії при ЦК БКП, професор Д. Єлазар, інші промовці, які виступили на конференції, охарактеризували основні етапи діяльності Г. Димитрова — вірного марксиста-ленінця, стійкого революційного борця за справу робітничого класу, проти фашизму і війни, послідовного інтернаціоналіста,

будівника нової, соціалістичної Болгарії.

Відзначався його великий вклад у розробку найважливіших питань теорії, стратегії і тактики революційної боротьби.

Г. Димитрову були властиві глибоке знання марксистсько-ленінської теорії, творчий підхід до її проблем на основі живого досвіду міжнародного комуністичного і

робітничого руху. Вірний друг нашої країни, він учив бачити в ній головний оплот сил миру, демократії, національного визволення і соціалізму.

У конференції взяли участь секретар ЦК КПРС М. В. Зімянін, посол НРБ в СРСР Д. Жулев, відповідальні працівники ЦК КПРС, радянські та болгарські вчені.

(ТАРС).

РІШЕННЯ ТРАВНЕВОГО ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — В ЖИТТЯ

НАДИХАЮЧА ПРОГРАМА

Трудівники ланів і ферм Великоновоселківського району, що на Донеччині, гаряче сприйняли рішення травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, промову на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва.

Те, що намітив Пленум, яскраво засвідчує турботу Комуністичної партії про підвищення життєвого рівня радянських людей. Нечуючі хлібороби знаходяться на передньому краї боротьби за виконання продовольчої програми. І це зрозуміло.

Адже основа основ сільськогосподарського виробництва — земля. І не випадково на Пленумі особливо підкреслювалось, що підвищення врожайності всіх сільськогосподарських культур у країні, яка володіє великими посівними площами, є

одним з найголовніших завдань трудівників села.

Всі ми з кожним роком відчуваємо все більший внесок робітничого класу і працівників науки у підвищення родючості землі. Та найголовнішими залишаються оранка, сівба, збирання врожаю. Цього за хліборобів ніхто не зробить. Найраціональніше використати кожен гектар землі — це наш обов'язок перед країною, справа честі всіх трудівників села.

Рішення Пленуму стали для нас справжньою бойовою програмою дій.

Нині всі члени УТОГ, що трудяться в селах нашої області, прагнуть якнайкраще справитися з роботою по догляду за посівами, добре підготуватися до збирання врожаю другого року п'ятирічки.

В. КРУГЛЯК.
Донецька область.

20 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ ВИБОРІВ ДО РАД

ВИСОКЕ ДОВІР'Я

В усіх цехах Одеського виробничого об'єднання «Електрик» відбулися збори, на яких висунуто кандидатів у депутати до місцевих Рад народних депутатів і народних судів.

Колектив механо-складального цеху висунув кандидатом у депутати слюсаря-складальника Зінаїду Олексіївну Тиселько, яка, працюючи на конвеєрі по складанню виробу ШСВ-20, постійно перевищує норми виробітку. Робітники, інже-

нерно-технічні працівники і службовці інструментального цеху одночасно висунули кандидатом у депутати до Ленінської районної Ради народних депутатів м. Одеси слюсаря-інструментальника Петра Петровича Безушкова.

Передвиборні збори продемонстрували прагнення трудящих втілити в життя історичні рішення XXVI з'їзду КПРС, гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР.

Г. ЮХИМЕНКО.
м. Одеса.

Справа всього народу

Вийшла в світ брошура «Продовольча програма СРСР на період до 1990 року і заходи по її реалізації. Матеріали травневого Пленуму ЦК КПРС 1982 року».

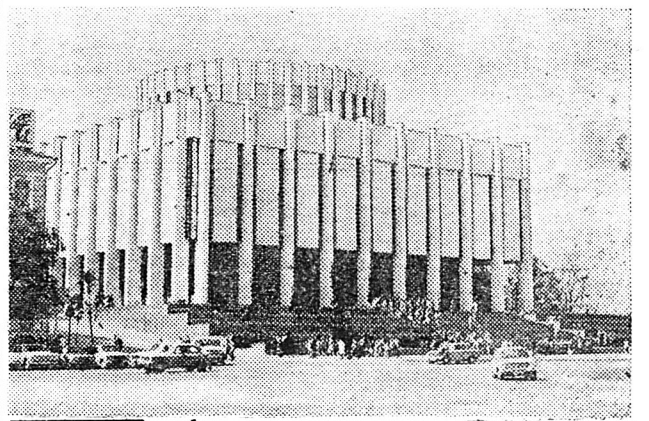
До брошури включено інформаційне повідомлення про Пленум, доповідь на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва. Оpubліковано постанову Пленуму ЦК КПРС про проект Продовольчої програми. Публіку-

ється «Продовольча програма СРСР на період до 1990 року».

Вміщено також постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР і постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС, затверджені Пленумом ЦК КПРС.

Брошуру випущено Політвидавом і надруковано в московській друкарні «Красный пролетарий».

(ТАРС).

Монументальний будинок Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна увінчав архітектурний ансамбль площі Ленінського комсомолу. В спорудженні його брали участь трудящі столиці України та областей республік.

Замовлення на виготовлення устаткування для музею виконували трудові колективи Москви, Ленінграда, братніх республік, соціалістичних країн. З початку відкриття його відвідали десятки тисяч людей.

На знімку: будинок музею.

Фото О. Бормотова.

(Фотохроніка РТАУ)

ПІДСУМКОВІ ЗАНЯТТЯ

На Бродівському учбово-виробничому підприємстві завершився навчальний рік у системі політичної і економічної освіти. Це був перший рік після XXVI з'їзду КПРС. Разом з тим, заняття співпали з періодом розгорнутої підготовки до знаменного ювілею — 60-річчя утворення СРСР. Підсумкові заняття — важлива форма контролю з боку партійного бюро за оволодінням комуністами марксистсько-ленінською теорією, підвищенням

їх ідейно-теоретичного рівня. Керівник групи політичної і економічної освіти, комуніст Мазепа С. В. разом з пропагандистами провели всебічну підготовку до завершального етапу року. Вони завчасно визначили тематику підсумкових занять, повідомили про це слухачів, допомогли їм у підготовці.

Змістовно виступив секретар комсомольської організації підприємства Прийма А. М., товариші Мартиш К. І., Миколайчук О. А.,

Крикливий О. П., Комлик В. С. та багато інших.

У своїх виступах вони тісно пов'язували програмний матеріал з практикою, завданнями свого трудового колективу.

Заключні заняття допомогли слухачам краще закріпити вивчений матеріал, показали рівень їхніх знань, вміння застосувати їх у повсякденній практичній роботі.

В. ПЕЛИХ.

м. Броди
Львівської області.

ЕКОНОМІКА ПОВИННА БУТИ ЕКОНОМНОЮ

ФОНДОВІДДАЧА — ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР

Щороку підприємства і об'єднання Товариства, здійснюючи технічне переозброєння виробництва, заміняють застаріле обладнання новим, більш високопродуктивним. За 1981 рік, наприклад, на підприємствах УТОГ введено 38 металорізальних верстатів, 49 одиниць ковальсько-пресового обладнання в числі яких 7 листоштампувальних автоматів.

За перший рік п'ятирічки значно оновлено парк машинного обладнання і технологічного устаткування на деревообробних, швейних, а також на трикотажному і галантерейному підприємствах. Крім цього, на УВП та в об'єднаннях за минулий рік збільшилась кількість підйомно-транспортного і допоміжного обладнання відповідно на 45 і 305 одиниць.

З наведених даних видно, що парк верстатів і машин на підприємствах Товариства щороку зростає як кількісно, так і якісно, але належної віддачі від вкладених коштів поки що не досягнуто.

Так, на 16 підприємствах у 1981 році фондівіддача помітно знизилася в порівнянні з 1980 роком. Це, зокрема, на Ворошиловградському, Комунарському, Дніпропетровському, Кіровоградському, Полтавському № 2 та Харківському УВП-1, а також на Одеському виробничому об'єднанні «Електрон» та Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт».

Серед меблевих підприємств зниження фондівіддачі в минулому році мало місце на Єнакіївському та Ужгородському УВП-1. На Івано-Франківському УВП, наприклад, зростання активної частини основних фондів становило в 1980 році 11,2 процента, а випуск обсягу валової продукції — на 2,8 процента, на Харківському УВП-2 ці показники відповідно становили 12 і 2,8 процента. Аналогічне становище має місце на інших підприємствах та в об'єднаннях.

У чому ж причина? Адже підвищення фондівіддачі, раціональне, ефективне використання основних виробничих фондів — це важлива складова інтенсифікації виробництва.

Як показує проведений аналіз, на деяких підприємствах та в об'єднаннях, здійснюючи технічне переозброєння, допускають прояв безгосподарності, приймають неправильні управлінські рішення. Так, на Ворошиловградському УВП, замовивши обладнання, недопустили тривалий час не вводити його в експлуатацію. Як показала недавно проведена ревизія, щоб приховати наявність нествореного обладнання, верстат для намотування пружини виписали зі складу ще 3 березня 1980 року, але до цього часу не ввели в експлуатацію. Подібна участь спіткала тут і верстат для нарізування пружинних шайб вартістю понад 3 тисячі карбованців та інше обладнання.

Резерв потужності, звичайно, потрібний, але скільки він має не стійко, а на основі відповідних нормативів, що враховують освоєння нової продукції, умови планово-попереджувального та капітального ремонту, інші фактори. Проте, подекуди цього не враховують. На Єнакіївському та Дрогобицькому УВП ось уже два роки стоять без дії преси для фанерування мебельних цитів. Але впровадити у виробництво їх ніяк не спроможуться.

На зниження фондівіддачі істотно впливає наявність значного обсягу недоосвоєних потужностей на діючих і новопоруджених підприємствах. Якщо, скажімо, в цілому по Товариству коефіцієнт змінності за 1981 рік становить 1,51, то на окремих підприємствах він значно нижчий — на Кіровоградському 1,4, Миколаївському — 1,38, Ровенському — 1,1, Херсонському УВП — 0,98.

Зниження фондівіддачі на окремих підприємствах, її повільне зростання повинно стати предметом доповідної уваги не тільки керівників та головних інженерів, але й економічних служб підприємств та об'єднань. Адже повне використання виробничих потужностей — головний фактор підвищення ефективності виробництва.

О. СУШКОВ,
начальник виробничого відділу ЦП УТОГ.

НАЗИВАЄМО АДРЕСИ ДОСВІДУ

Соціолог закріплює кадри

Плнність кадрів, яка не так давно порушувала ритм роботи в цехах ждановського металургійного заводу імені Ілліча, почала помітно зменшуватись. Такою є віддача комплексної системи «Увага», яка реалізується на підприємстві.

Головна мета системи — піклування про людину праці. В основу її лягли рекомендації, вироблені соціологами з ініціативи завкому профспілки. Проведені дослідження допомогли з'ясувати основні причини звільнення робітників із заводу. Серед цих причин — не завжди сприятливий психологічний клімат, який складався в колективах деяких цехів і дільниць, невміння новачків знайти роботу по душі, недоліки в організації праці, побуту і відпочинку металургів. Особливо хворобливо сприймала все це молодь.

Саме вона й опинилася наперед в центрі «Уваги».

На заводі по-новому підійшли до зустрічі новачків. Скорочено процедуру приймання на роботу. Тепер папери не заслоняють саму людину. Дізнатися про її настрій, моральну і професійну підготовленість до роботи дають можливість співрозмови, що їх проводять представники громадського відділу кадрів, рад наставників і молодих спеціалістів.

Новачку дається право на перших порах поміняти заняття, перейти з одного цеху в інший.

Молоді металурги не залишаються без уваги досвідчених майстрів доти, поки самі не стають такими. Весь цей час вони оточені турботою наставників, чия робота спрямовує створення на підприємстві клубу «мільйонерів» — людей, які випла-

вили або прокатили мільйон тонн сталі, зварили стільки ж чавуну.

Педагогі в робітничій спеціальній узагальнюють і поширюють досвід кращих наставників, за їх рекомендаціями ведеться підготовка і виховання молодих кадрів. Клуб, наприклад, став колективним шефом профтехучилища № 99, яке готує для підприємства доменників, сталеплавильників, прокатників. «Мільйонери» — постійні учасники заводських торжеств — посвячення в робітники, вшанування ветеранів праці, свята останнього дзвінка в школах Іллічівського району, де проживають сім'ї металургів.

Адаптація новачка в колективі, виховання в нього поваги до «виробничої» професії — лише одне із завдань системи «Увага». Широкий комплекс заходів передбачено поліпшення умов пра-

ВСІМА ЗАСОБАМИ ВПЛИВУ

До нас приходять люди різного віку, різного розвитку. Приходять у вільний час, щоб відвідати заняття гуртка чи бібліотеку, на вечір і на лекцію. Як же ми, працівники Будинку культури, зустрічаємо їх, чому новому можемо навчити наших нечуючих відвідувачів, як допомаємо з користю відпочити? Саме цим оцінюється наша робота.

Велику увагу приділяємо наочній агітації, лекціям, бесідам, роботі гуртків і клубів за інтересами, проведенню масових заходів. Насамперед дбаємо, щоб рівень їх був високий і разом з тим доступний і зрозумілий кожному.

Робота у культзакладі вимагає повної віддачі знань і сили, любові до цієї справи. У нас склався чудовий колектив людей, які володіють цими рисами. Це — художній керівник О. Д. Бабінова, досвідчений перекладач М. А. Лісовська, бібліотекар З. Н. Гуменюк.

У Будинку культури цього року проведено ряд заходів, присвячених 60-річчю утворення СРСР і 50-річчю УТОГ. У бібліотеці оформлено тематичну виставку «Моя Вітчизна — Радянський Союз», проведено цикл вечорів запитань і відповідей: «Чи знаєте ви СРСР — свою Батьківщину?». З великим успіхом пройшов диспут «Радянське суспільство — суспільство людей праці». На цьому диспуті були присутні учні групи виробничого навчання з УВП та вечірньої школи робітничої молоді, ак-

тори народного самодіяльного театру, активісти Товариства. Тема диспуту, актуальна і своєчасна, викликала великий інтерес. Виступи показали, що глухі правильно розуміють значення праці у нашому суспільстві. Безсумнівно, що цей диспут мав великий ідеологічний вплив на присутніх, змусив замислитись тих, хто працює без ентузіазму, несумлінний.

Щомісяця бібліотека проводить той чи інший захід, присвячений 60-річчю утворення СРСР. Це і літературно-художні вечори «В дружбі народів — сила нашої країни», «Від з'їзду партії — до з'їзду комсомолу», «Партія наші народи єднає», суспільно-політичне читання «Історичне значення утворення СРСР», «Працювати в ім'я комунізму», «Дружба народів — могутнє джерело творчості мас» та інші.

Великою популярністю користуються виступи народного самодіяльного театру, учасників танцювального гуртка і балетної студії.

Виступи ці треба розглядати не лише в розважальному плані, а й у виховному, в тому, який вплив вони мають на глядачів. Той факт, що на сцені виступають знайомі, друзі, уже настроює людей, змушує їх уважно стежити за програмою, чекати чогось незвичного. І якщо всю програму побудувати таким чином, щоб виступи мали ідеологічний і виховний вплив, змусити думати, то, безсумнівно, користь буде велика.

Нині наш самодіяльний театр має в репертуарі п'єсу Є. Кротевича «Останній постріл» в постановці режисера І. П. Білоуса. Її добре сприйняли глядачі під час творчого звіту колективу художньої самодіяльності. П'єса пронизана темою боротьби старого з новим, встановлення Радянської влади і торжества справедливості.

Танцювальний і естрадний колективи показують глядачам танці і сценки на різну тематику: народні, сюжетні, гумористичні, патріотичні та інші. Та найбільше емоційне враження на членів УТОГ справляють пісня «Балада про солдата» у виконанні Н. Полковник та вірш «Ровесник» у виконанні В. Трегубяк.

Вся робота Будинку культури, самодіяльного народного театру, танцювального і естрадного гуртків під керівництвом досвідчених керівників спрямована на розвиток особистості членів УТОГ, на формування у них комуністичного світогляду.

Можна навести багато прикладів, коли культпрацівники перевищували, позитивно впливали на деяких людей, змусили замислитись над своєю поведінкою. А у цьому і полягає основне і головне завдання працівників Будинку культури — ідейно-політичне, патріотичне та інтернаціональне виховання трудящих.

О. ФУГА,
директор
Івано-Франківського
будинку культури.

НАВЧАЄТЬСЯ АКТИВ

У Київському Палаці культури імені А. В. Луначарського відбувся семінар голів комісій ФЗМК по роботі серед нечуючих, голів первинних організацій УТОГ, інструкторів-перекладачів держпромисловості.

Його учасники заслухали доповідь інструктора-методиста профспілкових курсів Т. П. Костової «Завдання профспілкової організації та первинних організацій УТОГ у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС та XVII з'їзду профспілку СРСР».

Начальник оргвідділу ЦП УТОГ Г. Г. Золотова зупинилася на завданнях Українського товариства глухих по виконанню рішень XI з'їзду УТОГ, розповіла про підготовку до 50-річчя Товариства.

Голова Київського міського відділу УТОГ С. М. Губкін інформував про підсумки роботи Київського міськвідділу в 1981 році та завдання на 1982 рік, він також торкнувся питань організаційної діяльності комісій профкому, інструктора-перекладача та голови первинної організації УТОГ.

Інструктор Київської міської ради профспілок по роботі серед глухих Л. М. Максименко доповів про хід виконання постанови Ради Міністрів СРСР та Ради Міністрів УРСР по поліпшенню навчання, працевлаштування та обслуговування глухих трудящих.

Досвідом роботи на семінарі поділилися: голова відділу УТОГ КДВО «Контакт» Л. Філянін, голова первинної організації УТОГ заводу «Арсенал» М. Давиденко, голова бюро первинної організації УТОГ заводу верстатів-автоматів імені Горького Ю. Зуєв, голова бюро первинної організації ЦП УТОГ В. Овчаренко.

Семінар став хорошою школою виховання активу справі мобілізації глухих трудівників за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР та 50-річчя УТОГ.

Г. СЕРГІЄНКО.
м. Київ.

Мотрона Іллівна Івченко працює свердлувальницею на Комунарському УВП.

Вона — неодноразовий переможець у соціалістичному змаганні. Норми виробітку трудівниця виконує на 150 процентів.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

У червні наступного року Українське товариство глухих відзначатиме 50-річчя свого заснування.

У зв'язку з підготовкою до цієї знаменної дати на сторінках «Нашого життя» буде розміщено матеріали, в яких розповідатиметься про славний шлях організації і трудових колективів Товариства, пройдений за півстоліття, про духовне зростання людей і т. д. Просимо ветеранів УТОГ надсилати до редакції матеріали про найбільш значні віхи з історії розвитку нашого Товариства, учасниками або свідками яких вони були. Найбільш цікаві — будуть надруковані в газеті.

Сьогодні пропонуємо увазі читачів розповідь ветерана нашого Товариства про розвиток Львівської обласної організації УТОГ.

ДУЖЕ МАЛО залишилось на Львівщині ветеранів Товариства глухих, котрі можуть розповісти про те, як жили, що робили нечуваючі за тяжких часів польської Польщі. Минувало року пішов на заслужений відпочинок найстаріший з них — Теодор Ярославич Луцик, якому виповнилося 83 роки. Він був членом оргбюро Товариства у Львові. Десять років сумлінної праці віддав справі поступового розширення підприємства, вихованню кадрів, був наставником наших нинішніх наставників молоді.

Разом з Т. Я. Луциком працювали: Мiron Білошевський, один з кращих спортсменів Львівщини, талановитий різьбяр, Роман Касперович Петрикевич, колишній начальник швейного цеху. Т. Я. Луцик розповідає: за часів польського панування справі організації глухих уряд не приділяв уваги. Існувала лише школа для глухих дітей. Та й то у ній навчалися тільки заможні. А тим часом у селах Львівщини було багато темних, неписьмених нечуваючих, котрих родичі використовували, як робочу силу.

Група найбільш розвинених випускників школи захопилася ідеєю створення спеціального закладу, в якому глухі могли б після школи працювати. У 1934 році вони зібрали кошти, на які протягом трьох років будували дім на вулиці Вонсовича (нині вулиця Черемшини) силами глухих з допомогою чуючих спеціалістів. Так виник «дім глухонімних». Тут жили і працювали швачки, меблевники-червонодеревники.

Це було те, що застала Радянська влада у вересні 1939 року, коли Червона Армія перейшла кордон, щоб взяти під захист життя і майно населення Західної України у зв'язку з нападом на Польщу фашистської Німеччини.

ЗОЛОТИЙ вересень приніс волю трудящим Львівщини, а для глухих — початок організації Товариства. Центральне правління УТОГ мобілізувало здібних і політично грамотних глухих на відповідальну роботу в західній області України.

До Львова прибув Григорій Христофорович Агажанов — працівник Ростовської організації ВТОГ. 27 листопада 1939 року (коли Центральне правління затвердило склад оргбюро) стало днем народження нашої організації. До оргбюро увійшли товариші Агажанов, Луцик, Петрикевич, Певзнер, Сайдлер.

Оргбюро при допомозі радянських організацій за короткий час створило відділ Товариства глухих, розширило виробництво, здійснило облік глухих, налагодило оргмасову роботу, навчання неписьмених у школі лікнепу, відкрило Червоний куток.

Організація зростала. На перше червня 1941 року налічувалося 1000 глухих.

Міськрада виділила приміщення під клуб. Стали працювати спортивні секції, гуртки. Група активістів здійснила екскурсію до Києва для кращого вивчення роботи Товариства глухих.

У червні 1941 року до Львова приїхали артисти Київського клубу глухих, і 21 червня показали виставу «Одруження» М. Гоголя, яка мала величезний успіх. А 22 червня на святанку німецької армії перейшли кордон. Кияни змушені були негайно залишити Львів, так і не показавши усієї програми.

Фашистська навала принесла нашій країні велику біду. Постраждала і Львівська організація УТОГ, діяльність якої було перервано на довгі три роки. Всі здобутки зведено нанівець. Серед 150 тисяч мешканців Львова, що загинули від рук фашистів та їхніх посівак — українських буржуазних націоналістів, було і 240 глухих.

РАЗОМ з частинами Радянської Армії, що виз-

личувалося 1167 глухих. Діяло три первинні організації, Будинки культури, два червоних кутки. На комбінатах працювало 123 глухих.

Важливим етапом у розвитку Львівської обласної організації був 1952 рік, коли згідно постанови ЦП УТОГ було об'єднано дві обласні організації — Львівську та Дрогобицьку — в єдину міжобласну організацію УТОГ. Тепер наша організація вдвічі зросла територіально, за обсягом роботи. На обліку було 2710 глухих, 6 низових відділів, 7 первинних організацій, Будинки культури, два клуби, три червоних кутки. Діяло чотири комбінати. 1284 глухих працювали у сільському господарстві.

Помітний внесок у справу розвитку відділу внесли чуючі працівники В. Бенет, В. Шалов, М. Матуська, Л. Симаченко, О. Лайзерович, Н. Капілевич, І. Лавриш.

Нечуючі трудяться на підприємствах Товариства, у компактних групах заводів:

До 50-річчя УТОГ

волили Львів, до міста прибув і Агажанов. Розпочалася напружена робота по відновленню організації. На шість будинків на вулиці Черемшини вцілів. Старі члени організації допомогли відновити роботу майстерень, зібравши вціліле устаткування. У Львові з членів Товариства в живих залишилося 87 чоловік. Вони упорядкували гуртожиток, клуб, їдальню при майстернях.

До кінця року було взято на облік 313 глухих. В тому ж році УВП вже мало швейний цех, меблевий, шевський і слюсарно-ремонтну майстерню, фотоательє. Працювало тут 118 чоловік, з них 67 глухих. До кінця року було виготовлено продукції на 27 тисяч карбованців.

День Перемоги над фашистами львів'яни зустріли самовідданою працею. Який то був радісний, урочистий день! Він запам'ятався на все життя.

Рік у рік організація розгортала свою діяльність: по виявленню глухих, їхньому трудовлаштуванню, створенню належних побутових умов. У 1946 році комбінат було поділено на два: один з меблевим цехом і цехом скляних виробів, а другий — швейний. Дрібні побутові майстерні передали міським комунальним службам. У 1953 році столярно-меблевий цех перевели у місто Броди, де на його базі створили меблевий УБК глухих. 19 березня 1949 року відбулася перша обласна конференція членів УТОГ, на якій обрали правління і президію обласної організації на чолі з І. С. Динкевичем, колишнім фронтовиком, що втратив слух на війні.

На той день в області на-

лічувалося 1167 глухих. Діяло три первинні організації, Будинки культури, два червоних кутки. На комбінатах працювало 123 глухих.

Важливим етапом у розвитку Львівської обласної організації був 1952 рік, коли згідно постанови ЦП УТОГ було об'єднано дві обласні організації — Львівську та Дрогобицьку — в єдину міжобласну організацію УТОГ. Тепер наша організація вдвічі зросла територіально, за обсягом роботи. На обліку було 2710 глухих, 6 низових відділів, 7 первинних організацій, Будинки культури, два клуби, три червоних кутки. Діяло чотири комбінати. 1284 глухих працювали у сільському господарстві.

Помітний внесок у справу розвитку відділу внесли чуючі працівники В. Бенет, В. Шалов, М. Матуська, Л. Симаченко, О. Лайзерович, Н. Капілевич, І. Лавриш. Нечуючі трудяться на підприємствах Товариства, у компактних групах заводів:

За час існування наших підприємств близько трьох тисяч випускників шкіл пройшли виробниче навчання, здобули професії швачок, меблевиків, ткаць, майстрів скляних виробів. Сотні молодих робітників і робітниць одержало освіту у вечірніх школах робітничої молоді. Група робітників без відриву від виробництва закінчила технікум легкої промисловості.

Майже всі глухі, що працюють на підприємствах УТОГ, у держпромисловості та сільському господарстві, охоплені соціалістичним змаганням. Більшість з них ударники комуністичної праці. 34 бригади і 14 дільниць носять звання комуністичних. В області 60 «Майстрів — золоті руки», 132 «Кращих за професією», 563 переможці соціалістичного змагання.

За самовіддану працю та активну громадську діяльність 165 наших трудівників відзначено орденами та медалями. Серед них Ф. Антонова, Г. Гладченко, Г. Курилас, А. Комарницька, Ф. Мартинюк, І. Мартинюк, Т. Попова, О. Яцків, С. Тимущук та багато інших. Відомий у сільському господарстві механізатор М. Мазяр, неодноразово нагороджений за сумлінну роботу у колгоспі. Народна кіностудія «Каменяр» присвятила йому фільм «Колосок на долоні».

ЗА МИНУЛІ роки на кошти УТОГ на Львівщині збудовано три підприємства. Виріс п'ятиповерховий красивий «Силует» — спеціалізоване швейне підприємство на якому трудиться 600 глухих.

Підприємства успішно пра-

цюють, щороку випускають продукції на мільйон карбованців, дають нашому Товариству великий прибуток. А прибутки УТОГ — це нові житлові будинки, гуртожитки, культзаклади, підприємства, кошти на оздоровлення трудівників та культосвітню роботу. Сотні трудівників підприємств відпочивають та лікуються у санаторіях і будинках відпочинку, а їх діти — в піонерських таборках.

Всю ідейно-виховну роботу обласний відділ спрямовує на виконання рішень XXVI з'їзду КПРС, XXVI з'їзду Компартії України та XI з'їзду УТОГ.

Помітних успіхів досягла художня самодіяльність: за служив звання народного артиста театру, славиться кіностудія «Каменяр». Нечуючі глядачі добре знають наших акторів В. Матуського, З. Загороднюка, Л. Оленя, Л. Старушинську, П. Новицького, М. Бурмистрова, М. Галегу, В. Куриласа та інших. Майже всі вони лауреати Всесоюзного фестивалю художньої самодіяльності.

Поліпшується і спортивно-масова робота. У 1981 році відбулася XI зимова та Х літня спартакіади. Збірні об'єднання брали активну участь у республіканських змаганнях з настільного тенісу, легкої атлетики, футболу, городків, баскетболу, волейболу, шахів і шашок. Наша футбольна команда другий рік виборює перше місце, городошники — друге, шахісти та шашкісти — третє. Серед найсильніших спортсменів — М. Гнатиншин, С. Данилов, А. Шейгус, Ф. Антонова, Л. Теслюк. Вони стали переможцями і призерами всесоюзних змагань.

Зросла кількість спортсменів в області. Минувало року багато учасників змагань виконали нормативи ГПО, один став майстром спорту, а чотири — кандидатами у майстри спорту.

Зміцнюється зв'язки Львівської організації з товариствами глухих інших республік Радянського Союзу.

У ЦЕНТРИ уваги обласної організації — соціальна, слухова і трудова реабілітація глухих. Зміцнився зв'язок з комісією по роботі серед глухих Львівської облпрофадміністрації. Успішно вирішується питання про поліпшення умов праці, побуту і відпочинку глухих трудівників. При допомозі облпрофадміністрації було організовано дві туристичні подорожі до Народної Республіки Болгарії. Наші робітники ознайомилися з роботою їхніх підприємств та організацій.

Цікаве, різноманітне життя нині у глухих Львівщини. І найстаріший ветеран Теодор Якович Луцик говорить:

— Неймовірно багато зроблено за роки Радянської влади для глухих. Радісно бачити, як працюють, вчать і відпочивають члени нашого товариства. У молоді — невчепні можливості.

Великий крок зробили ми і будемо йти ще далі, до нових висот, відзначаючи кожне свято і ювілей ударною працею.

Л. АЛФІМОВА, ветеран Товариства, робітниця Львівського швейного підприємства «Силует».

На збуджених обличчях дітей квітнуть усмішки. До нас в гості завітали комсомольці 30-х років Василь Тимофійович Столярник і Гнат Павлович Продан. Їх запросили учні Піщанської школи-інтернату на зустріч представників двох поколінь!

Під урочисту музику гості заходять до святково прикрашеного залу. До них з вітальним словом звертається старша вожата школи Н. Тетко.

Схвильовано розповів Василь Тимофійович Столярник про славні діла комсомольців с. Піщанки в перші роки Радянської влади:

— Ленінський комсомол, — сказав він, — це наша надія, це майбутнє планети. Наша молодь ідейно стійка, фізично загартована, в будь-яку хвилину готова захистити Вітчизну.

Минули роки, але в наших серцях вічно житимуть імена тих, хто віддав життя за наше світле майбутнє. Це, зокрема, старший лейтенант, командир катера Микола Колесник. Делегація нашої школи мала щастя побувати на ювілейній зустрічі ветеранів, присвяченій 40-річчю переможного Гангута, в м. Ленінграді.

Учасником зустрічі був і наш земляк, учасник оборони Ленінграда, оборони півострова Ханко, ветеран Червонопрапорного Балтійського флоту, капітан запасу Гнат Павлович Продан.

— Мені було дев'ятнадцять років, коли розпочалася війна. Всі ми були тоді молодими комсомольцями. Але до останнього подиху захищали півострів Ханко, жоден з нас не відступив ні на крок. Від імені ветеранів Балтійського флоту хочу передати вам вітання і наказ: «В недалекому майбутньому вам, юні друзі, належить примножити багатства рідної країни, вирощувати хліб, будувати нові заводи. Тож учіться, наполегливо оволодавайте знаннями і трудовими навичками, щоб уміло вирішувати ці великі справи. Зростаєте здоровими, сильними, щоб бути готовими звеличити славу нашої великої багатонаціональної Вітчизни. Учіться, працюйте і живіть по-ленінськи!».

На зустрічі виступила вчителька школи О. Г. Колесник.

Були зачитані прийняті листи ветеранам авіації двічі Червонопрапорного Балтійського флоту та раді ветеранів непереможного Гангута.

Піонері вітають гостей квітами. І гості, і діти кладуть квіти до барельєфа Леніна і воїнам-визволителям. Схвильовано і урочисто пройшла в школі зустріч поколінь, залишила в дитячих серцях почуття гордості за свій народ, за свою рідну Комуністичну партію.

Л. СІДЛЕЦЬКА.

Піонерське свято

Сурмлять сурми, б'ють барабани, майорить червоний прапор піонерської дружини імені Олега Кошового. Це — юні ленінці Піщанської спеціальної школи-інтернату в білих блузках з червоними галстуками гордо крокують до барельєфа В. І. Леніна на урочистий збір дружини, присвячений 60-річчю ювілею Радянської революції. Обличчя дітей сяють радістю і щастям.

І ось настає урочиста хвилинка. Голова ради дружини учениця 6-го класу Оксана Градоблянська відкриває збір дружини. Один за одним рапортують піонерські загони про свої славні справи. В кожному рапорті перераховується робота піонерського загону за рік, за Тиждень піонерської слави, де юні ленінці продемонстрували свою вірність революційним, бойовим і трудовим традиціям старших поколінь. Готуючись гідно зустріти славний ювілей, піонери загону імені М. Г. Колесника боролися за якість навчан-

ня і поведінки в школі, посадили горіхову і бузкову алеї, разом зі старшими брали активну участь у комуністичному суботнику, у шкільній спартакіаді з легкої атлетики, проведений на честь 60-річчя піонерської організації. На урочистому зборі дружини було відзначено грамотами і значками активних піонерів, кращий піонерський загін, кращих загонових вожатих, переможців у шкільній спартакіаді. Гарно привітали зі святом наших піонерів учні Піщанської середньої школи.

З напутніми словами до юних ленінців звернулися заступник директора школи Зволейко Л. І., вчителька — ветеран школи Колесник О. Г.

Продовжували своє свято юні ленінці біля піонерського вогнища. Веселі ігри, танці, радість, щастя цього весняного свята надовго залишаться приємним спогадом кожного піонера.

Г. ЖИТКЕВИЧ.

Прощання зі школою чи то назавжди, а чи на час канікул шораз бентежить як вчителів, так і учнів. Напутні слова, слова вдячності, квіти... Так було і в Київській спецшколі-інтернаті № 6 в день останнього дзвінка.

На знімку: учні вручають квіти вчительці історії Марії Амриханівні Євсєєвій.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Пишуть читачі

Огляд редакційної пошти за травень

У травні до редакції надійшло чимало листів, в яких наші дописувачі повідомляють, як пройшло свято Перемоги у їхньому трудовому колективі, Будинку культури чи Червоному кутку.

Так, В. М. Голенко з м. Конотоп Сумської області пише, що на «вогнику», присвяченому Дню Перемоги, трудівники УВП гаряче привітали ветеранів війни. Кожне слово, сказане на адресу захисників Вітчизни, пройняте словами любові, словами вдячності.

«Кожного року, зустрічаючи День Перемоги, ми з великою вдячністю говоримо ветеранам війни: земний вам уклін за чисте небо, за щасливе дитинство, за мир...». Це рядки з листа перекладача Миколаївського будинку культури Т. М. Городничої.

А ось лист від групи робітників Чернівецького УВП, від імені яких написала Ганна Дорош. Вони щиро вдячні директору підприємства, за те, що він постійно піклується про них, нечуючих трудівників. Будинок, де вони живуть, розташований на красивій вулиці міста, неподалік підприємства. А це для людей вигідно, зручно.

«Відповідальні завдання — по плечу» — так назвав своє повідомлення наш постійний дописувач з Одеси Ю. П. Гер. Він розповідає, що в колективі об'єднання пройшли збори партійно-гос-

подарського активу. Його учасники намітили конкретні заходи по виконанню рішень XVII з'їзду профспілок СРСР, на дострокове виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань другого року одинадцяті п'ятирічки.

Наші громадські кореспонденти розповідають також про те, як нечуючі підприємств проводять своє дозвілля, про їх захоплення спортом, літературою тощо.

Під листом — сім підписів. Товариші Артемович з м. Геленджик, Парамонова з Москви, Закірянов з Магнітогорська та інші мали можливість провести відпустку в будинку відпочинку «Сосновий бір». Вони щиро вдячні перекладачеві В. С. Бойко, культорганізатору Н. А. Чухманенку, баяністу Ю. М. Балашову та багатьом іншим товаришам за чуйне ставлення до них, нечуючих.

Л. А. Самаренко із Запорізької області у своєму листі гаряче дякує голові Мелітопольського міськрайвідділу УТОГ Д. Є. Седиковій, перекладачу Т. Ю. Копиловій та культмасовику Р. Скубенку за чуйне ставлення до неї, інваліда першої групи. Вони допомогли їй влаштуватися на роботу, залучили до участі в різних заходах, що проводилися серед нечуючих.

А коли хвороба загострилась, не забули про неї. Вони завжди знаходять час,

щоб провідати її, розказати про життя колективу, Товариства, поділитися новинами.

Поїздки до братніх республік стали традиційними на Одеському виробничому об'єднанні «Електрик». Про одну з них — цікаву екскурсію до міст Прибалтики — інформує в своєму листі Ю. П. Гер. Він також написав нам про зустріч трудівників підприємства з майстром спорту СРСР з шашок М. Сухарем, про шефство підприємства над одеськими спецшколами-інтернатами №№ 91 та 97. В останньому, зокрема, підкреслюється: «Трудовий колектив докладно всіх зусиль, щоб сьогоднішні випускники приходили на зміну тим, хто незабаром піде на заслужений відпочинок».

Про підсумки огляду-конкурсу стінгазет написала нам у своєму листі Р. Гранік з Одеси.

Наближається до завершення перше півріччя, бажано було б, щоб наші громадські кореспонденти більш оперативніше повідомляли газети про трудові досягнення на честь 60-річчя утворення СРСР та 50-річчя УТОГ, про дострокове виконання завдань п'ятирічки, про все те, що сприяє успішному виконанню підприємствами та робітниками планів другого року одинадцяті п'ятирічки.

ЕНТУЗІАСТИ КУЛЬТОСВІТНОЇ РОБОТИ

ВІН ЛЮБИТЬ СЦЕНУ

Любов до мистецтва у Олега Литвинова пробудила вихователька дитячого садка при Дніпропетровській школі-інтернаті для глухих дітей. Чуйна і уважна, вона розучувала з малечю танці, пісні. Ще тоді Олег виділявся з-поміж інших дітей. Потім, навчаючись у Криворізькій спецшколі-інтернаті, з великою радістю виступав на шкільній сцені.

Після закінчення школи юнак став працювати на

Криворізькому металургійному заводі імені В. І. Леніна, де трудяться його батьки.

У цеху цінують і поважають Литвинова. Адже він чудовий фрезерувальник. А недавно Олег порадував своїх товаришів: зайняв перше місце на заводському огляді художньої самодіяльності і був нагороджений Грамотою і грошовою премією.

Кожна хвилина вільного

часу у нього розрахована. Він відвідує два танцювальних колективи: і серед чуючих, і серед глухих. Але він не лише танцює, а й співає, бере участь у театрі мініатюр.

Олег Литвинов — активний помічник Криворізького міськрайвідділу УТОГ.

З. КАЗІЄВА,
директор Криворізького будинку культури.
Дніпропетровська область.

ЗАПОРУКА УСПІХУ

Змістовні і цікаві вечори проводять Ізюмський і Готвальдівський клуби УТОГ Харківської області. Надовго запам'ятався нечуючим вечір вшанування передовиків виробництва, що відбувся в Ізюмському клубі, на якому відзначено працю токаря тепловозремонтного заводу І. П. Деркача, складальника сонцезахисних оправ оптико-механічного заводу І. Ф. Курачика.

Обидва клуби часто проводять «Голубі вогники», на які охоче йдуть члени нашого Товариства.

З великим успіхом у Готвальдівському клубі пройшов вечір запитань і відповідей на тему: «Нове про пенсійне забезпечення». На запитання членів УТОГ відповідала інспектор райсоцзабезу В. Н. Галата.

Багато сил і енергії докладають для успішного про-

ведення цих заходів завідувача Ізюмським клубом З. В. Стужко і завідувача Готвальдівським клубом В. І. Татарінова.

Успіх вечорів, «вогників», інших масових заходів — це запорука успішного виконання соціалістичних зобов'язань нинішнього року міжрайвідділами.

С. АНДРЕЄВА,
голова Харківського міськрайвідділу УТОГ.

ІГРОТЕКА „СПРИНТ“

Нова форма організації дозвілля нечуючих трудівників з'явилася у Чернігівському обласному будинку культури УТОГ — ігротека «Спринт».

Ігротека — це можливість закріпити і розширити свої теоретичні знання про спорт, у ігровій, розважальній формі продемонструвати силу, кмітливість, спритність.

Як же проходить ігротека? Велику дошку для гри розділяємо на 100 квадратів. У них — 40 запитань зі спорту, 20 ігор і 40 музичних

хвилин. Один з ведучих кидає у центр грального поля кеглю. Влучає клітину, наприклад, з цифрою 2. Зачитується запитання: «Назвати кількість олімпійських кілець, їх колір, черговість і пояснити, що вони означають?» Задумались шестеро гравців, задумались і вболівальники. Адже вони також можуть відповісти на запитання і отримати очко. І ось гравець під номером 3 — робітниця взуттєвої фабрики Тетяна Шуба — дає правильну і вичерпну відповідь.

Гра проходить жваво, увесь зал бере у ній участь. Потім підраховували очки. Переможцем стала Тетяна Шуба, яка одержала перший приз. Та у виграші були всі, хто взяв участь у ігротеці. Вони довго обговорювали запитання, сперечалися з приводу тієї чи іншої гри і поверталися додому з добрим настроєм. Девіз нашої ігротеки — «Спорт для всіх».

Г. ОТРЮХ.
м. Чернігів.

ЦІКАВА ПОДОРОЖ

Для трудівників нашого заводу та Харківського УВП-1 була організована екскурсія в Середню Азію.

Ми прилетіли в Ташкент о 3 годині ранку за місцевим часом. Розташувались в м. Янгиуль в однойменному готелі.

У програмі поїздки було знайомство з містами Ташкент і Самарканд.

Ташкент умовно розділено на два міста — новий і старий. Старий зі своїми майстернями, східним базаром, з одноповерховими глиняними будинками, з вузьки-

ми вуличками — красиво вписується в архітектуру нового міста. Нове місто — це сучасні багатоповерхові будинки з усіма вигодами, красиві фонтани, великі площі і зелені парки.

Нечуючі відвідали мечеті, мінарети, мавзолеї емірів. Ці середньовічні пам'ятники прикрашені майолікою синього, голубого і бірюзового кольорів, позолотою.

Надовго в пам'яті наших двадцяти п'яти туристів залишились ця чудова екскурсія, що додала нових сил для праці і участі у громадському житті колективу.

В. ПАРФЕНОВА,
інструктор-перекладач Харківського тракторного заводу імені Орджонікідзе.

шашки

На першість області

Відбулася першість Львівської області з шашок серед нечуючих спортсменів.

Перше місце виборов львів'янин Дверій. У нього 6,5 очка з восьми можливих.

Друге і третє місця посіли відповідно Лаврів (м. Дрогобич) і Опенишев (м. Львів). У кожного з них по 6 очок.

Серед жінок лідувала Тарасова - Войтович (м. Львів). У неї 4,5 очка з 5 можливих. На другому місці — Маслячук (м. Бродів), на третьому — Пашкевич (м. Львів).

В. МОСКАЛЕНКО.
м. Львів.

Редактор
П. БУЛАТОВ.

НАД ДНІПРОМ

Днепр и Киев —
друзья неразлучные.
Этой дружбе
пятнадцать веков.
Зеленеют
холмы и излучины,
Ярок свет
золотых куполов.

В гордый день
торжества векового
Над Днепром
расцветают сады.
Подниму я
для тоста сердечного
Чарку светлой
днепровской воды.
Всем желаю я
счастья безбрежного,

Легких крыльев
и крепких шагов.
Пусть небес синева
безмятежная
Всем сияет
во веки веков!
Сколько песен
звучит под каштанами,
Сколько сказок
таится на дне...
Я люблюсь весь день
киевлянами,
Обнимаю
и Киев и Днепр.

Сергей АБАЗИН.

м. Березівка,
Одеської області.

Помічниці.

Фото І. ТОЛОЧКА.

ПОРАДИ САДОВОДАМ

Після буйного цвітіння в садах всюди з'явилася густа зав'язь. На її формування необхідно витратити багато поживних речовин. У ґрунті їх часто буває недостатньо, тому зав'язь починає опадати.

Щоб запобігти цьому, де-

КОЛИ ВІДЦВІЛИ ДЕРЕВА

ревам слід допомогти набратися сил, що дасть змогу одержати багатий урожай плодів і одночасно закласти плодів бруньки для урожаю наступного року.

У цю пору обов'язково проводять позакореневе підживлення рослин — обприскують їх карбомідом (мочевиною) — 50 грамів на 10

літрів води. Суть підживлення полягає в тому, що добрива в розведеному стані швидко надходять через листя в рослини і сприяють доброму розвитку. Від цього посилюється процес фотосинтезу, поліпшується робота коренів, дерева краще ростуть і дають більший урожай.

Обприскувати слід краще вранці або ввечері, в похмуру погоду. Якщо карбоміду немає, то необхідно провести кореневе підживлення — полити дерева розчином пташиного посліду (на одну частину посліду взяти 10—15 частин води), або мінераль-

ними добривами — 20 грамів аміачної селітри, 20 грамів хлористого калію і 30 грамів суперфосфату на 10 літрів води.

Добрива слід вносити у кільцеві канавки, зроблені на відстані 1,5—2 метри від стовбура на глибину 12—15 сантиметрів. Коли розчин добре усмокнеться в ґрунт, канавку загортають землею. За літо проводять 2—3 таких підживлення.

М. ПРИХОДЬКО,
кандидат біологічних наук.